

הלבות חל המועד סימן תקמא

תקמא דיני אריגה בחול המועד, ובו ה' טעיפים:

א אֵמֶר לְעַשׂוֹת קָצְדֻּות דִּגְים מְעֻרְבָּה, שְׁהָוָה (ב) מְעַשָּׂה (6) קְדוּץ, אָכֵל לְאַחֲרָגִים מְחוּטִים, שְׁהָוָה מְעַשָּׂה אַעֲקָן: הַגָּה וּמִפְּרָר (5) (ב) לְפָקֵן סְקָמִילוֹת לְגַרְוֹת בְּחָלָםְעוֹד, דְּמְעַשָּׂה קְרוּיוֹת הוּא (נִי' פָּאֵס וּרְיוֹתָנוּ נִידָּחָה וּבִזְמָן): **ב** (5) (ד) בְּמַסְגָּין (פְּרוֹשָׁן), הָא כְּעַנְןָא הַאֲגִינָה, אֶלָּא שְׁבָרִגָּה לְשָׁנָה חֲזָה בְּין חֲזָה (הַמְּטוֹת), וְרָאָמָן סָמֵן וּמִפְּרָר (ח) אָכֵל אַיִן (2) בְּמַפְּשָׂלִין תְּבָלִים בְּתַחַת: ג (1) יְמַפְּרָר (א) לְמַעַךְ בְּגַדְירִי-פְּשָׁטָן (1) בְּגִינִים אָמֵר קְבָבוֹס קְדִיבָּי וְלִבְכָּן, אָכֵל אַיִן עַוְשִׁין (ח) קְשָׁרִי בְּפִירִינִים מְפִינִי שְׁהָוָה מְעַשָּׂה (1) אַעֲפָן (וּמִפְּרָר לְמַתְלִיךְ קְבָדִים קְדִשָּׁת וּמִזְבְּחָה אָקָד דָּקָן) (ט) עַם הַכּוֹכְבִּית בְּדָקָן, הַאֲוִיל הַהָא לְצַרְעָה נְמַזְעָד (סָמִיכָוּתִים וּזְהָמָס): **ד** (י) אַסּוֹר לְמַקָּן מְבָרְשָׁיו וּמְמַעְלָיו הַקְּרוּיעִים, (ח) ו' לְשָׁן רַקְבִּים קְרָבָּקָן וְלִבְכָּן: **ה** (יב) לְאַיְנוּ-יְדוּרִי לְסִקְנָמָן: (יב) (מִיהוּ עַל-יָד) (ט) שְׁנוּי שְׁנוּי לְבָקָום קָצָת לְצַרְעָה נְמַזְעָד (רְבוּשָׁו יְהָמָס): **ה** (יג) בְּמַי שְׁעִירָה לֹו (ט) בְּגַד פְּמוּעָד, אָמֵן הַיָּה (יר) הַדְּרוּיט וְאַיְנוּ מְהִיר בְּאוֹתָה קְלָאָבָה

באר היטב

(ב) **הקיום**. רודוק לא בזק המועד. ועם זאת: (3) לתקון. ובמהירות פחח הילש להדר לזרע מוקדם לזרע המאיד: (2) מקירגן. פרוש. שעישן בזה חקלים לשבעה קבה במועד: (2) מופשלין. פרוש. שגוגין: (5) למוץ. בזק המועד. ט"א: (1) אמן. וכטבי הקאנצלערדי אסורה, עסתי תקריבים: (1) לא"י, וה"ה בבל מה

באור הלבנה

* שר' למתקבם קח את לעזרה המלודר. הנה המתבזבזת לא נזכר ב紹ו
פוק, וגף בלובוש ועור איה אפרקנין שצמחיון דבורי קרבא' לא
סוביון דז'ואק צ'אט, וטאנם פשיט, דצ'ון שעוזא צל'ידי טורי לא גער' דז'
דבר המכשירו לאכ'יה מה שאין בן ברשות: (ג) לפקן הפלילות. ערך מודע²
הרינו. ולא הוי בכל מכם מכם אכל-גַּפְשָׁן, קמי פנור וספין³
דמפר שם אפל' מעתה אפין, (ה) משים דלא מקרי מכם אלא
ונש שפהפידין (ג) בז'ה, ואך לגודל מאמ'ר-גַּפְשָׁן דלאו שוזו, גמ'ין ייש לפקן הפלילות
סוביון דז'ואק צ'אט, וטאנם פשיט, דצ'ון שעוזא צל'ידי טורי לא גער' דז'
להיכן מערב יומ-טוב, אבן בדיעבד מפר לנידל מאמ'ר-גַּפְשָׁן. ובן בקריפי-ויספּר ח'המגה פשוט לפקה. עוד פטב הח'ירא-דס, דל'ל'י
עלמא אסיד לנטשות נורות של חלב, ופשיטה של שעוז, דאכ'א גט-בון מודע, עד פאן לשונו.
ובכ'ר' קדרים משמע ניש לפקר בז'ה: ב (ד) אסרגן. פרוש, שעוזין בה בבלים (ד) שטוי גער'ב⁴ לשכב כה במזוז, וכיל'שין כ奢ם
במטה מכבר אלא שנעשה רפויים דמפר לא-לפקן. וו'קא לעץ'ה המועה, (ה) דאי לאו קבי אף זה אסוד, ונאפל' לעץ'ה המועד (ו) וו'קא
של'יא כון קלאכחו למודע: (ח) אבל אין מס'ילין וכו'. רוזה לומר, עזון (ו) גולדין קבלין מושן זה. (ט) ניש מן כפוקים
שפחמים של לא-לפקה בעוצם אפל' כם קיג'לין מcker, ומה השהירו סקקים לטרוג בעשותן בונ'ק'שין בונ'ק'שין
קעט'ם במועד: ג (ו) מפר לא-לעץ'ה גאנ'ר-פְּשָׁן וכו'. ען סיון שב צ'יף ה, דשם לאונן שבת אסוד לעשותן בונ'ק'שין, ואפל'ו
בחילוק אם מחרון פְּרִי לבלנו אסוד, והכא מתר (ו) אפל'ו במקומן לבלנו, וו'קא (ו) גע'זיריך לו במוועד: (ז) קשי. הינו וכו'. לי מה
שפתה לפקה בה'ג'ה האי בז'ידים לאו דזוק, רוזה הדין דמפר לא-לעץ'ה קלי בז'ה: (ח) קשי. הינו וכו'. ל'קפט, שקורין
קראנעל'ע'ז' בלשון אפ'כנן. (ו) וו'קא בשקהטני אונט מחתשתן קשל'ו-שן, דב'ון דהקהטנים קאל'ע'ר⁵ בעזים הקידיזן לבן, רעל'יז'יה נשר מקטט און
ואסוד אפל' לעץ'ה במועד⁶). הפל' זה אסוד לקטט קעט'ק שקו'רין קאל'ע'ר⁷ בעזים הקידיזן לבן, רעל'יז'יה נשר מקטט און
קסלוב'שׂו: (ט) עם ת'וכנ'ת. הינו עס און עגלה של זוכחות, ומטען דלא דריש ה'ה כי אם מעשה קרייז. ובתי'יא-אום השטוק וטפר
לפקהן בכל'י דז'ון, מטען דס'ק'יא לה דובנ'ת לאו דזוק, (ו) דה'ה הדין שאר פלים הריגל לנט'ל'יך בז'ה, ולפי זה מפר לנט'ל'יך
גם בעיל'יברל'ת חלק שנ'ג'גון חיטטס לה'קל'יק⁸, דה'ל'ל מטענה קרייז הואה⁹ מפר לעץ'ה המועד: (ו) אסיד לפקן. אָפְּעַלְעַפִּי שיתגרש
וינדר אס לא יתקון, אסוד, (ט) דלא מקרי דבר אכ'ר אלא שעוד קרבן נפשה, אבל בשביב מעט תוספות קלקול לא. ואס יתקרשו
לונ'קי כשל'יא יט'פּגּם, (ט) מפּרֵי אף עלי'ידי יוש'אל לפקן ואין צריך שנוי, דקי'ו ובר האכ'ר. ועדי מל'ל'ש'יך לילך בקס בחל'ה
המועד¹⁰, הא אין צריך לך'ם בחל'ה-המודע פשיטא דאסוד, דינ'יחס ולא ישפטש בקס עד לא-טור המועד (פ'מ'ג'). (ו) נו'ז, דרכ'ל זה
אין חילוק בין אם נהגруш במועד או שנט'רעו לפּני לפקה: (י) ובן אסוד לומר לבר. רובה נקט במקטר, דאי ר'ז'ה יש
קצת הפסד אם לא יתקטן אפל'ו ה'כ' אסוד, וכיל'שין בשואר דברם, וכיל'שין בנט'ש סיון חקמג: (ו) קי'ו על'ידי'ני שנוי.
אם היה אפ'ן (ט) צו'יך שני, וחשמי מברא לפקה בסע'יה ה, אבל אם הוא קרייז תופר פְּרִזְבּו, ונדלקת. וכל'ה היה אינו מפר זיך
בצ'ר'ה למועד: (ו) מי שצ'ר'יך לו בגד. קינוק שנולד בגד, (ט) אסוד לעשותן בו בוגרים חנ'ישט במועד למל'ו איזו, (כ) ולא
מקרי לעץ'ה המודע לקובוד אב'יו'ש' לאו'ו זה'מ'לה, דיכ'ול לר'כו בחתיבת שי'זין. חמ'יא-אעם כל'ק נט'הפק: ט'ריך לתקפר לעץ'ה
המודע ואין לו חוטים בעה לתפר, אם מפר לטעות חוטים בשביב זה, ען' שס: (יד) הדיזט ואינו מ'היר. סיון אסוד הוא, דק'ם

שיעור הצעין

(ה) פְּנַקְדָּא בְּקָרְבָּם: (3) שם: (א) צָעֵן קָאֵלִיהָ רֶבֶת וְפָרִיקָגְדִים: (ב) פְּקָדִים: (כ) אֲלֵיהָ וּבָה: (ד) פְּנַקְדָּא בְּקָרְבָּם שְׁשָׁבָד עֲדַת רְשִׁיָּה הוּא הַמִּזְקָה: (ה) אֲלֵיהָ וּבָה בְּשָׁם צָדָה לְזָרָק וְנַגְדָּה: (ו) אוֹ שָׂעִיר קָשְׁרוֹן לְטַהָּה מַצְדָּא אָסָד. וְקָבִיד יְלִיחָה צָרֵר בְּנֵן שְׁחִיתָה פְּעָם אָסָד בְּמַמָּה וְחוּסָרוֹ מַשָּׁם, וְנַשְׁגַּי עַל הַפְּלַמְּאָרְדָּרְכִּי זָהָר נַחַשְׁבָּל לְבַחַלָּה, צָעֵן שם: (ז) רְטַבְּאָ, וְמַפְּרִימָגְדִים לְאָהָרָה: (י) פְּנַקְדָּא בְּקָרְבָּם בְּשָׁם אַגְּנָה: (ט) שם קָשָׁם רְבָבוֹ יְקָנָס: (ט') בְּגַן כְּלָשָׁע בְּבִיטְלָהָפָקָה: וּבְגַן גַּחַם כְּבָבָ שְׁבָרְלָקָה וְכוּ'.

תרגומים: 1 צ'ארון, 2 קפלים המוגהצים בחרקתו.

הלוּכֹת חֶל הַמּוֹעֵד סִימָן תְּקִמָא

ביאורים ותוספים

מוחור, אבל לא יעשה קפליים שמחזיקים זמן רב בין שוה נחسب מעשה אומן [כמבואר במשנה ב סוף ס'יך ח]. והטעם שלא נאסר יהוזן במנעד מدين כיוס כמו בתשעת הימים שנאסר דגון חוץ משום כיוס, ביאר הגראי קרליין (שם) שבתשעת הימים האיסור הוא על לבישת בגדיים חדשים ובוגדים, אלא האיסור הוא במונע אין האיסור על בגדיים חרשים ומובגדים, אבל האיסור הוא לעשאת מעשה אומן, והוא סתום יהוזן הוא מעשה הרווחת. והויסיט, שכבר נהגו להזען כל החזיר גיוחן קדמת המועד. והגראי קנייבסקי כתוב (ספר הוכרון מבקש תורה חול המועד הרטפות ותוקננות לטעף מט, עמי תעודה) שהחוורא היה מהמיר שלאל להזען במנעד.

ומיסרת בגד למכבסה רך לשם גיוזן, דעת הגראי פינשטיין (mbkshy תורה שם עמי תהא-ג) שאסורה בין שהגיהן ב מגהץ שלם חשב מעשה אומן.

(6) ולענין הנחת אימוט מעץ בהור הנעלמים לשם שמירת צורתם ופיישו הקטנים, כתוב בשווית מנהת יצחק (ח'ט ס'יך נח) להתרדר בין שהוא מעשה הדיזות.

[משנה ב ס'יך י] **ואם יתגאנעו לנטני בשלא יטקונם, טקרְרָי** וכור, **וְקַגִּי מָלִי בְּשָׁאוּרִיךְ** ללען קעט בחול המועד⁽¹⁾.

(7) ובשעה י' (ס'יך י'') ציון מוקור לדבריו מהטה". ואפק שטה"ט כתוב שאם היו קורתעים ומוקולקים הרבה מותר לתקנס, ומשמע אפיקלו אם לא נקרוו לגמרי, ביאר הגראי קרליין (חות שני חול המועד עמי) וזהו דבריו נבדרי הראי' וזהו מדברי הראי' (גמער קפוי) בפרט המשניב שמקור דבריו דתאי' וזהו מדברי הראי' (גמער קען פ'יא סי' י') שכתב שאם עיקר הדבר התקלקל והרב נחשב דבר האבה, וזחטוק הט夷 לחדש שגם אם התקלקל הרבה נחשב דבר האבה, ובזה חלק עליי המשניב, והביא ממנה רך את הדין שהבאיה מהרא"ש ולא את חיזוש יש הפ cedar מרווחת החזאות התיקון, כבר מחשב דבר האבד ומומר לתקן, אף שלא התקלקל עיקר שימושו).

(8) ולענין גבר של קען שנקרע במנעד, דעת הגראי איעברך (ששב' ב פס"ץ סניב והע' קפז) שלמרות שליל לא איכפת מבר שבדרו קרען, מימ' ציון שהחוורות מתביחסים בדבר, מותר לתקן במנעד בשינוי זמה שאסורה להפזר בגד לתיקון מושם בגוד אביו מבואר להלן (ס'יך יג). ראה מה שכתבנו שם).

[שעה י'צ' ס'יך טז]

ואם יכול לנקוט מצללים קעשים בונדי אין לסקל⁽²⁾.

(9) ואם קנה לא מכבר ואיתו עומר לקנות שוב בונען הקרוב, דעת הגראי קרליין (חות שני חול המועד, וביאר שכין שקייפול הטלית נעשים כדי שייחזקו ונתקן בזחטוקו וזה מחשב מעשה אומן, יתכן שמיינלה בכר ואין לה בזה טירחת, כיון שתחשב מעשה אומן).

[משנה ב' ס'יך יז]

הכין דלקטיטים חנקים קל-קע קו לה נישחה אפנן ואסור אפלו ולען המועד⁽³⁾.

(10) וביאר הגראי איעברך (ששב' פס"ז הע' קענ), שאון חיטחון בכבוד האב אם יבריאנו עטוף בשיראי, ביון שבר היה המנהג בכמה מקומות כפי שסביר ברבי'ש (פי' רבוי), ולפיכך אין בה כל צורך המועד ואסורה אפילו לתפזר עבורו בס'יך רלט) שאון כוונות המשניב לצאת בגדר שיש לו, מותר לתפזר עבורו בס'יך רלט (ח'ט 8) שהבאוו דעתו החזיא וחותמת הדשן החמיריו על עצםם, ביון שלא רוא בקיופל הטלית צורך המועד כל בך גדור בדי לעשות מלאכה.

[משנה ב' ס'יך טז]

ולפי זה מפר להקליק גם בבל'יבר-ברזיל טלק שנתקין תנייטים (לטקליק⁽⁴⁾), להבל מצעקה קרייז (היא⁽⁵⁾).

(11) ולגביה מההן ביתוי חמצורי בזונינו, דעת הגראי קרליין (חות עני

סימן תקמא דייני אריגה בחול המועד

[משנה ב' ס'יך ב] ולא קני בקהל מקשידי אל-גַּנְּשָׁש, קמו פנור וס'יך⁽⁶⁾. וכן לענן חפירה בור מים במעשה אומן לעזוך חזק, כתוב השועץ לקען (ס'יך תקמד ס'יב) שאון לשעותן כן אפיקלו אם אין לו מים לשחות ס'יך בדוחק, והטעם לכברורה מבואר כאן, שכן שהbor איננו מכך שפיר את הדמים לאלה הוא אוסף את המים בדי שיכל האדם בכל לשאבם ממון, הרי הוא במצוודה. ולענין תיקון השולחן שאוכלומים עלוי, כתוב הפה"י לקמן (ס'יך תקמב משבי' ס'יך א) שנחשב מחייבי או כל נפש ומוחרת לתקנו במנעד.

[משנה ב' ס'יך ג] **לצורך מועד⁽⁷⁾.**

(8) והטעם שהותר רך מעשה הרווחת, אף שהאור הוא צורך האדם ולשם כך דותר אף מעשה אומן, ביאר הגראי קרליין (חות שני חול המועד עמי רוב) שכין שבדרך כלל אפשר להאריך את הבית על ידי מעשה הדיזות, לא התריר מעשה אומן. אכן, אם אין יכול להאריך את הבית על ידי מעשה הדיזות וצערך לשבת בחושך, מותר לתקן במנעד במעשה אומן. והזקנו בדרכך כל הוא מעשה אומן, מותר לתקן במנעד. והגראי קנייבסקי (ארחות רבנו היב עמי קבב) התיר לחחליף את חוט החשמל לחוט עבה יותר כדי שייאיר אור חזק יותר בסוכה, אך אמר שרצוי שייעשו את חיבור החוטים באופן שלא יראה במעשה אומן. וראה עוד מה שבתבנו זהה לעיל (ס'יך ס'יך יה).

[משנה ב' ס'יך ד] **פרוש, שעושין ביה חבקלים שתי ועקב⁽⁸⁾.**

(9) ולסרגו במנעד לצורך תענגה הטריגת, דעת הגראי' אלישיב (פתחי מועד פ'ג' ס'יך מא) לאסור אף למי שרינלה בכר ואין לה בזה טירחת, כיון שתחשב מעשה אומן.

[משנה ב' ס'יך ח] **הכין דלקטיטים חנקים קל-קע קו לה נישחה אפנן ואסור אפלו ולען המועד⁽⁹⁾.**

(4) ולענין קיפול הטלית לפי הקפליים שנעשו בגיהן, הביא הגראי קרליין (חות שני חול המועד עמי רם) שהחוורא היה מקפיד שלא לקלפל את טליתו בחול המועד, וביאר שכין שקייפול הטלית נעשים כדי שייחזקו ונתקן בזחטוקו וזה מחשב מעשה אומן, יתכן שמיינלה בראוי ובזה שומר על הקפליים שיתקיים למשך זמן, שמיירה זו נשחת בתיקון של מעשה אומן ואסורה. והביא שבספר לקט יושר (ארוח חי' עמי קו עין ב) כתוב שהתרומרת הדשן לא היה מקפל טליתו בחול המועד מושם שהוא תיקון בcli. דעת הגראי קנייבסקי (תורת המועדים ס'יך ב) שמעירker הדשן יותר לקלפל את הטלית, וכמו שכתב במקורה חיים (לבעל חוות יאיר, קייזר הלכת ס'יך), רק החזיא וחותמת הדשן החמיריו על עצםם, ביון שלא רוא בקיופל הטלית צורך המועד כל בך גדור בדי לעשות מלאכה.

[משנה ב' ס'יך טז] **ולפי זה מפר להקליק גם בבל'יבר-ברזיל טלק שנתקין תנייטים (לטקליק⁽⁴⁾), להבל מצעקה קרייז (היא⁽⁵⁾).**

(5) חול המועד עמי רם) שמותר משער הרין להחן בו לצורך המועד, משום שנחשב מעשה הרווחת, אמנם דוקא לישר את הקטנים

החלכות חל המוצע פיטן תקמא תקמג

26 בראר הנוקלה

הברזי זה עוזשה אוטה ברכשו. *ואם כייה (ב) אףן מהיר הרי זה עוזשה אוטה משאש הדירות. דרכו נישיעשה אפרות ורכבות ותפירה אחות לפעללה ואחת למשה קשי הצלב: הנה (טו) וכל זאת ממיר על עצמו ללחוץ בשנייה, ולא מבci לאמי לתרס אל-ירדי שיבנה אהניות ממס בדור *אלל בעגון (טז) *שנאי הכהר וההדי כינן (טז):

תקם שלא לעשות מלאכה לאחרים בחיל-המורדר אלא בחרום, וכו' ב' סעיפים:

*אַפְלוֹ (א) מלאכות הפטירות, אינם מתרות לעשׂותן אלא לעצמו או לזרים בחום,

א הַרְאֵישׁ כִּי־אָדוֹב
קֶמֶא דְּשָׂר לְאַבְּגָר
דְּשָׂר מְלַכְּדָקָן גִּיבָּן

2) אונן, ובל כי שיודע לדוחיא לאילא מחת בעבדהיהם או שיודע לבון אמרה בשפט תלתנו בזקרי אונן, עונה, צ"ש:

משנה בטורה

אַפְנֵן מִהְרִירָה) [הבראה]. וְכֹל מֵ(כֶם) שִׁיוּצֵן הַזְּבִיא מֶלֶא מִחְטָת בְּתָה אַחֲרֶת(2) אַרְךְ שִׁield-u (ככֶן אַמְרוּ בְשֻׁפְטָת קְלוּזָן), וְזֶה אַיִלָנוּ בְכָל הַקְּרִיּוֹת אֶלָא אֶפְנָן, וְרִיגָה קְדָלְקָפָה: (טו) וְכֹל אֲדָם יְחִימֵר עַל עַצְמוֹ וְנוּ: כִּי רַב (כמ) בְּמִזְרָחָם בְּכָל אַפְנָן: (טו) שְׁבוּר הַקְּרִירָה(3). הַגָּנוּ, שְׁוֹגָה נְגַהָה בְּקְפִינָה(4) עַצְמָה(5) וְלֹא קָעִין אֶחָר. וְזֶה, דְבִין לְקָרִיּוֹת שְׁעוֹשָׂה אוֹקָה קְדוּמָה יְכִין לְאָפָן שְׁעוֹשָׂה קְפָשָׂה קְדִיּוֹת, אַיִלָנוּ מְתָר כִּי אָם קְשָׁעָוָשָׂה אוֹקָה לְעַצְמָנוּ (כמ) או בְשִׁבְלַל קְדָרִים קְהֻמָּם(6), אַכְלֵל בְשִׁעְרָה אַוְתָה בְשִׁבְלַל אַחֲרִים בְּשִׁבְרָה (כמ) אָסְטוּרָה(7) (מ) אָף שְׁחוֹזָה לְצַדְקָה הַמּוֹעֵד, אָם לֹא שְׁאן לוּ מִה יְאַכֵל, וְכִדְקָפָן בְּסִיקָן תְּקַכְבָּה. וְזֶן בְּבָאָרוּ בְּלָכָה:

* אפללו מילאכיות המנויות וכבר. נראה לעניין דעמי דרבנן שהאהל-גנש מתר לפועל על עצות אפללו בשכבה, דבר לאור היכי כל מה שצונדר בסימן תקלול דוחה:

שער הצעין

(כ) פָּגַן אֶבְקָנִים בְּשָׂמֶן וְרֹאשׁ וְסֶטוּרָה. עַזְנֵן בְּקָמָדְמָשָׁה שֶׁנָּאִיר דְּסֶקְבָּבִים חֹולָק בָּהּ, וְכָנּוֹנוֹ קְבָּלָק בְּבִיחֵרָה לְשָׁפֵךְ בְּדִצְתָּה כְּכָבִים. אֲקָם לְרֹאָה נְגָרָה דָּצָן לְלֹעֲדָה אֶקְבָּנִי מְלָאָשׁ וְדַטְרָה, שְׁנֵן הַוָּה גְּמִינָן דִּיטָּה פְּגָתָה קְמָקָה בְּשָׂמֶן בְּרוּזָה וְחַדְרָה, עַזְנֵן שֶׁסֶם גְּמָפָן מְהַרְבָּה בְּבִיחֵרָה לְפָקָדָה לעַגְמָן שְׁנוּ שֶׁל קְלָפָן שְׁאַרְיָה לְשָׁוֹמָן בְּשֶׁלַשְׁׁין. הַוָּה שְׁאַרְיָה וְגַם שְׁלָזָה תְּמִימָה עַקְבָּוֹת עַקְבָּוֹת קְשִׁי הַלְּבָלָב. שְׁנֵן בְּתַבְתַּב הַהְמָרָתָן מִימָוִנָּה, וְגַם שְׁפָטָקָן, לְיַחַד הַהְמָרָתָן מִמְּנוּנָה, וְגַם שְׁפָטָקָן בְּבִגְהָתָה תְּוִיָּה לְיַאֲ. וְגַם שְׁאַרְיָה צִוְּן, דְּסָה זֶה וְשָׁבְלָלְמִילְקָס וְאֵלָה מְלָקָצָה, עַזְנֵן שֶׁסֶם, וּמְבָאָר הַגְּרָאָה פְּשָׁעָבָע שָׁבָד מְפָקָדָם סְבָר כְּבָאָרָה: (ז) וְרוֹחָה לוֹפָה, אֲגָרָה יְרָעָה וְעַזְנֵן צִוְּן.

הילכות חל המזער סימן תקמא תקמב

ביאורים ומוספיים

שהתוצואה היא במעשה אמון אין יותר בה, לਮורות שאין גדר מהادات להיות אמון בבדי לתוביה להזאה זו, וגם לא יועיל שיטו בעפולה הרפירה ייקשiano שנייה בתוצואה.

15) ולענין בהיבנה בשינויו, שב ל�מן (*ס"י תקמה ס"ק מא*) של מועל מה שיזחיק את הוקולמוס בשינויו, אלא ציריך שיזחיח הבהיר העשי בשינויו, ובשעה"צ (שם ס"ק מט) ביאור שיעיר האיסור במועד ההוא משמש טורה, ושינויו זה היה גורם שתורה יותר תלך לא הותה החביה שcn משמע מהגר"א, וביאור הדمشק אלילורו (ס"ק כט) שכחות הנגר"א לומר שימוש כך חלק הדין בין כתיבה שלא הותרה בשינוי לבן תפירה, שבבתיבה אם יכתוב בדיו השמאלית או יאחו הוקולמוס בין האגדול לאבעב הרוי הוא טורה יותר, ולענין לא הותה מוחמות שיטין כזה, אבל לענין תפירה בין שם עשה תיפורות רחובות יתרכז פהו, לפיכך נהשכ שינוי ומוטר.

16) ואפשר יש כידו אפשרות לנשוח על ידי נברי בשבר או על ידי שדריאל בחינם. דעת הגשוי אוירעך (שב"כ פט"ר הע' קטא) שיש להעדך לתה לנברי בשבר מאשר לישראל בחינם (וראה שעה' ע לשליל (ס"ה תקל"ו ס"ק מות)).

(ז) ובטעם האיסיך כתוב ל'קמן (ס"י תקמ"ב ס' קב) בשם הר"א ש, שודם משום 'עובדין דחול', וביאר הגראיין קרליץ' (חוט שני חול המועד עמי') שאין אסור להרוויה בחול המועד, ולמן מותר ליטול חלול שלום על שכחנותם של בילויים במועד ואסור בשבת יומי טוב, וכן הלאה עם תלמידי מומרת לא ליטול שבריו כיוון שאיןו עושים מלאה, שודקה בדבר שהוא בגדר מלאה אסרו ליטול שכר עלייה, בין אם יטול עליה שבר הרה והמלאה נעשית בעבודין דחול ואסורה, ומושם בר' גם לא יוישל כן ליתון השבר בחבלעה. ודעת שאר הפוסקים בענין זה, ראה מה שכתבנו בשער 'ע' ל'קמן (ס"י תקמ"ב ס' קב).

כח

זהו בכלל דבר הגד וכניל', דה מטר למקו זה אל-קיי גתרים בשקר⁽¹³⁾).

(18) אכן, במשמעותו של מילון (א'), תקמם ס'יך (ה') כתוב שאג' דבר האבר
שםתו רלוונטיו בשכר קצוב, מימי אט' יכול לмотענו נבורי שיעשה
עבורה בכך שלא ישבור ישראלי. מקור לחומרה זו והביא בביב'ל
שם (ס'יא דידה ודמר) שחשש לרעת רבינו ירוחם שאן להתייר כלל
בשכר, ווק בשאיינו מועצא בחינם, סמן על דעת הרעיון'א שהתיר
ם בסכבר.

אלא]

א. מ-20(ב) בכלם אפשר לעשות בשבייל אחרים בשפט¹⁸) וכור, ולא מצאתי זה בפסק

(19) אומנם לעניין עשיית מלאה בערב פסח אחר חצות, אף שבמשניב לעיל (ס"י תלוח ס'יך ז') דיבמה את דין איסור מלאה בערב פסח אחר חצות לאיסור מלאה במנועד, מ"מ לזרוך להזכיר הדבר בשעה זו, בהובלתו שמדובר במקרה של עשיית מלאה בטלמיון על דברי הנורווג ביהודה להתיר עשיית מלאה בערב בפסח בשבר.

20) ומ"מ לזרוך אוכל נפש או ברבר האבד ואינו מושך נכרי בשבר או ישראל בחומם. כתוב בבה"ל למקון (ס"י תקמ"ב ס"א ד"ה אפלו דוד"ה ודבר) שכול לנטור על דעת הרוב"א המתיר אפלו בשבר אונפו זה.

[משבח ס'ק יד]
דספס אען מהירויות וכורו, וכל כי שיידע להזיא מלא מחת
בכח אהבתנו.

(11) וכדי להחיש מעשה כמעשה הדיטו' האם די בכר שיהיה ניכר
במעשה שאינו מעשה אמן, או שמא צרך שייהיה ניכר גם
בתוצאה, היבא הגרין קרייז (חות שני חול המועד עמי נקזב) שבזהן והמבראך יוכל לעתן הפרה נראות השערק ומלוי בתוצאה,
אם אינה נראית במעשה אומן מורה. ואך שלענין סתימות סדקים
שבוגר, כתוב המשנה ב' לעיל (ס"י תקמ ס"ק ח) שגם עשו בן ביד
וברגל מורה לסתותם אפילו' שעשו יפה כמו בבבלי אומנות.
בייר הגרין קרייז שילוק בין סתימת סדקים שם האומן
עשה בכלי ואילו החירות ביריו וברגוליג לבן תפירה שהאומן
וההריות שונות במעשה והחילוק הוא רק בתוצאה. וראה עד מה
שכתבנו בוה להל' ס"כ טו).

ולענין מעשה הנעשה על ידי מבונה, כגון ריקמה מומוחשנה או כל יצירה אומנותית שנעשית במכונה, שמעשה הפעלת המכונה הוא מעשה הדיווין כיון שאין יכולתו להפעלת המכונה, אך תורתזאה היא מעשה אומן, רעתו (שם) שיש להחווב את הפעלה כמעשה אומן, כיון שהאדם כביכול משותף עם המכונה בעשיית מעשה אומן, והוא להלן (סיק נז) לענין השימוש במכונות תפירה,adam nachab meusha avon.

ובגדיר מעשה אונקן, ביאר (שם) שככל מלאכה ששיתך לךן את דין לעשותה באונקן מודיקן, הרי זה מעשה אונקן, אך צוין שם אין כלל זה נהוג תמיין, שורד למזהו במוכנותו נהגו הירור אף שצורך אימון לדבר, והביא טברא שלנהו של מכוניות אין אז יזרה, לכן בדין כמעשה הדירות ומומר במושך.

(2) ענין זה בירש רשי מועד כן, א' ריה מל' מהט) שהאותו הוחב הרבה והיבוט זו אחר זו בפעם אחת, ולבסוף מוציא את המהט ובמצעיו פיריות רבות במשמעותה זאת.

[משנ'ב ס'ק ס]
שנוי בקבירין). סיגו, שיתינה כבר במקורה (עטקה¹⁶) וכור, או בשיביל
אחרים כתה¹⁷), אבל פשוטה יותרה בשיביל אחרים בשיביל
אסטרנו).

(ז) ולענין תפירת כפתור שובל במתוך מבוגר שנולד שאן ניכר מ' שינוי בתפирתו, ואית אפשר לעשות בו את החשיניות שהוברו שם תפירות חבות ושביעי הכלב, רעת הגאריש אלשיב (שות אמר ישפה חז"א קט ערך ב') שבחן שם הדורות לתרופר כמו אומן, וכן ניכר ההבדל בתפирת הכתפור בין אומן להדרות, אם כן לא שיר בוה החותר של מעשה הדוריון, ולדעתו אסור לתרופר כפתור במונגר, ושתהביינו מושמו (ספר הוכרון מבקש תורה חול המועד עמ' הטס) שמוטר לתרופר את הכתפור בעזהו שיהיה הכתפור רפואי ותולח. וכך מובא מהאריגן קרולין (חוות שני חול המועד עמי' קעעה) שגם יש בכתפור ארבעה נקבים יתופר רק רק שניים מהם, ובזה אפשר שישחט מעשה הדוריון, ובשם העריש ואונגר (חול המועד כהכלתו פ"ח ס"ק ב') מובאו שיכל לותופר שלא במקומו הרואין, ובזה וחשב שונשנה שרוי

(14) ולענין תפירה במכנת תפירה האם נחשב מעשה אומן, דעתו הגראג' קרלייז (חות שמי שב) רשאסר לסתור בה במושב שכיוון

